

Predica de la Krefeld

Duminică, 6 decembrie 2015, ora 10³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din Ps. 103:1-5: *„Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare; El îți satură de bunătați bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul”*.

Îi aducem laudă și mulțumire Domnului nostru. Sunt copleșit de ceea ce am putut înălța la tronul harului prin cântări, spre cinstea Domnului. Inimile noastre sunt pline de mulțumire pentru că în ziua mântuirii Dumnezeu ne-a ajutat. El ne-a dăruit mult har. Ceea ce a făgăduit Domnul este în legătură cu realitatea. Făgăduințele lui Dumnezeu nu plutesc în aer, făgăduințele lui Dumnezeu devin realitate în mijlocul nostru, în noi și prin noi. Așa cum s-a întâmplat la prima venire a Domnului nostru, când 109 făgăduințe din Vechiul Testament s-au împlinit. Dacă citim în Noul Testament putem vedea că avem 845 de locuri care se referă la Vechiul Testament, și exact 333 dintre acestea se referă la Domnul nostru și la lucrarea de răscumpărarea isprăvită.

Dragilor, Dumnezeu a alcătuit un plan de mântuire și la timpul împlinirii El permite să fie descoperit. Cu începutul Noului Testament s-au împlinit toate făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat în întreg Vechiul Testament, începând cu Gen. 3:15. Ceea ce a făgăduit El s-a împlinit în totalitate. Domnul nostru a putut spune: *„N-a trebuit să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi”*? Totul s-a împlinit. În El, în Răscumpărătorul, tot ce a fost făgăduit celor răscumpărați se va împlini cu ei și prin ei.

Când s-a cântat „Pe cruce sus la Golgota, viața noastră a-nceput”, a trebuit să citesc din Matei 27. Haideți să citim acest cuvânt din Matei 27. Noi am cântat „Pe cruce sus la Golgota, viața noastră a-

nceput”. În Matei 27:45 este scris: „*De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara*”. Pe pământ era întuneric beznă, dar Domnul nostru nu doar a murit, ci El a și înviat. Aceasta a fost confirmarea că răscumpărarea a fost isprăvită. Noi toți suntem incluși în acest plan de mântuire al Dumnezeului nostru.

Fratele Alfred Borg a amintit deja că aceasta este ultima adunare de felul acesta din acest an. Ieri noi am aruncat o scurtă privire în urmă la unele evenimente pe care Dumnezeu a permis să se întâmple în timpul nostru pe întregul pământ și pentru care suntem foarte, foarte mulțumitori. Cu adevărat a fost un an neobișnuit. Dacă ne gândim la țările din Golful Persic, Abu Dhabi, Dubai, Pakistan, dacă ne gândim cum Dumnezeu a deschis ușile, și stațiile de televiziune din Lahore, Pakistan. Cât de des am predicat acolo în ultimii 45 de ani, și iată că a sosit ceasul când Dumnezeu a deschis alte uși; un bărbat care stătea acolo a spus: „Bunicul meu mi-a povestit multe lucruri de fratele Branham”. Aceasta s-a întâmplat într-un studio de televiziune într-o țară musulmană. Dumnezeu îi are pe ai Săi pretutindeni, pentru ca Cuvântul Său să fie propovăduit la timpul potrivit. Când l-am salutat pe fratele Kukacika din Praga, a trebuit să mă gândesc că un frate Frank a predicat în capela Bethlehem în care a predicat și Jan Hus cu o sută de ani înaintea lui Luther. Apoi a venit timpul când am avut privilegiul să țin mai multe predici în capela Bethlehem din Praga, care au fost înregistrate și pe care atunci le-a tradus fratele Siegfried Fleck.

Dragi frați și surori, eu mă pot duce dintr-o țară într-alta, de la un continent la altul și pot da mărturie cum Dumnezeu a călăuzit totul, cum a deschis ușile și inimile. Mă gândesc acum la ultima călătorie din noiembrie, în Cuba, cum Dumnezeu S-a îngrijit de toate. Și aceasta trebuie s-o amintim de fiecare dată: unde există un loc pe pământ unde se traduce simultan în doisprezece limbi? Cu adevărat toți de pe întregul pământ pot asculta și pot trăi împreună cu noi ceea ce face Domnul. Este puternic. Dumnezeu l-a binecuvântat pe fratele nostru Erwin Pacheco care traduce în limba spaniolă. Dumnezeu i-a binecuvântat pe toți frații care traduc în alte limbi. Acum mă gândesc la fratele Jean Lambert. Dacă vezi toate țările vorbitoare de limbă franceză, atunci înțelegi că este o mare însărcinare pe care el trebuie s-o poarte. Mă gândesc la fratele Taty care mi-a fost alături în toate aceste

călătorii. Toți își găsesc locul lor, ca să-I slujească Domnului, să-I stea la dispoziție în această ultimă perioadă pentru ca Cuvântul să fie propovăduit în toate popoarele și în toate limbile. Mi s-a spus că fratele din România a tradus din engleză în română predica pe care eu am ținut-o în Goiânia, Brazilia, și toți au putut asculta. Astăzi m-a sunat fratele Cecil din Pretoria și mi-a spus: „Eu sunt copleșit de scrisoarea circulară pe care am citit-o. Eu m-am gândit să subliniez propozițiile importante”. Acum el ne ascultă. El a spus: „Dragă frate Frank, dacă eu aș fi subliniat tot ceea ce are o însemnătate deosebită pentru mine, atunci trebuia să încep cu prima propoziție și să mă opresc la ultima”.

Este într-adevăr așa că Dumnezeu Se îngrijește. Fratele din Port Elizabeth și toți frații mă sună. Este puternic. Dragi frați și surori, dacă vezi e-mail-urile primite doar astăzi...! Suntem în legătură cu toți frații și surorile în Domnul din întreaga lume. Astăzi nu le vom citi pe toate, dar ei știu că eu citesc personal fiecare e-mail și sunt mulțumitor din inimă că toți de pe întregul pământ ne ascultă.

În această ultimă scrisoare circulară am pus și fotografia cu predicile fratelui Branham. Noi am spus-o, este un lucru să pretinzi ceva, dar este cu totul altceva dacă este cu adevărat așa. Și într-adevăr este așa că fiecare predică pe care fratele Branham a ținut-o mi-a fost trimisă și eu am primit-o aici în Germania. Cine dorește s-o vadă de aproape trebuie să vină la mine în cămăruța de lângă birou unde va vedea toate predicile. De ce o amintesc? Pentru că Dumnezeu S-a îngrijit. Același Dumnezeu care l-a chemat pe fratele Branham și i-a poruncit să nu facă zborul la Zürich împreună cu fratele Arganbright pentru cele cinci adunări programate acolo, ci să se întoarcă la Jeffersonville și să depoziteze hrana, Același Dumnezeu și Domn mi-a spus mie să depozitez hrana. Prorocul lui Dumnezeu a spus: „Așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul”. Dumnezeu a cunoscut sfârșitul de la început și S-a îngrijit să primim totul.

Nu vrem să intrăm în toate amănunțele, doar să-I mulțumim Domnului din toată inima. Fratele Alfred Borg o poate confirma cel mai bine. Din decembrie 1959, în casa familiei fratelui Borg, într-un cerc foarte restrâns, câteodată 13, 14, 15 persoane am început să traducem predicile fratelui Branham. În anul 1963 după ce fratele Branham a

vorbit despre cele șapte peceti, eu am scris cartea „**Conciliul**”, care a fost o binecuvântare pentru mulți. De la început nouă ne-a fost încredințat ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru acest timp și astfel am crescut duhovnicește. Am spus-o și ieri seară. Acum șase zeci de ani l-am văzut, auzit și salutat pentru prima dată pe fratele Branham. În acești șase zeci de ani s-au întâmplat multe lucruri. Și cum am scris într-o scrisoare circulară, Dumnezeu este Martorul meu, pe 24 decembrie 1965 eu l-am văzut pe fratele William Branham ridicându-se în sus pe un nor, aplecat în față. El era pe nor și s-a ridicat în sus, fără să știu că înainte el avusese un accident. Eu n-am știut că în acea clipă el pleca Acasă, dar Domnul Se îngrijește de toate. Noi doar trebuie să ne lăsăm introduși în planul lui Dumnezeu, și tot restul îl va face Dumnezeu cu noi și în noi.

Doar pe scurt să amintesc ultima călătorie. Cu adevărat Dumnezeu a dăruit har. Dacă mă gândesc, acum am o vârstă foarte înaintată, atunci aveam 22 de ani. După 60 de ani ești puțin mai în vârstă. Dar totuși pe parcursul ultimei călătorii am decolat și am aterizat, am decolat și iarăși am aterizat cu avionul de treisprezece, patrusprezece ori. Și cum am spus, mai ales în Havana, Dumnezeu a dăruit har ca în ultima clipă, înainte ca avionul să decoleze a trebuit să fie trasă frâna de urgență. Îi mulțumim Domnului că aceasta nu s-a întâmplat undeva în aer, ci s-a întâmplat la sol. Timpul nostru încă nu se încheiase. Mă gândesc la toate celelalte țări unde Dumnezeu a deschis ușile, în Peru, în Brazilia. Dacă mă gândesc, cum și în Brazilia Dumnezeu a călăuzit toate lucrurile. Acolo locuia o soră din Elveția; într-o bună zi îmi voi aduce aminte numele ei. Această soră avea un duh misionar, avea legături în India și în Brazilia. Când a auzit că fratele Frank va face o călătorie prin America de Sud, această soră din Elveția s-a îngrijit și mi-a dat adresa familiei Miskys din Sao Paulo, Brazilia, pentru ca atunci când voi face această călătorie să iau legătura cu această familie Miskys. Vă spun, dacă mă gândesc la toate amănunțele, cum Dumnezeu a călăuzit și a condus totul, dintr-un oraș într-altul, dintr-o țară într-alta! Tot această soră a avut legătura și cu India, când eu am făcut prima mea călătorie misionară acolo în anul 1964. Minunat! Dumnezeu S-a îngrijit de tot. Acum ne gândim în mod deosebit la Republica Congo, cum Dumnezeu a deschis ușile acolo. În

ce loc ai aduna 18.000 de oameni într-un stadion? Minunat! Dumnezeu S-a îngrijit de tot. Fie ca Domnul să-i binecuvânteze pe frații noștri. Nu știu dacă fratele nostru Arben este aici; el n-a putut fi astăzi aici. Dacă era, atunci i-aș fi rugat pe frați să vină în față ca să ne spună unele cuvinte și să salute adunarea. Noi prețuim mult faptul că fratele din Kinshasa poate fi aici și toți frații care au venit de aproape și de departe, slujitori ai Cuvântului care împart aceeași hrană. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți din bogăția harului Său.

Desigur noi putem înțelege că însărcinarea pe care ne-a dat-o Domnul, aceea de a propovădui Cuvântul, noi trebuie s-o îndeplinim cu credincioșie. Pe Dumnezeu cel viu că El mi-a poruncit într-o dimineață să mă trezesc și să citesc 2 Timotei 4: „*Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și nelatimp. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci...își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr...*”. Noi n-am întors spatele Adevărului, ci ne-am întors la Adevăr, căci doar Adevărul ne eliberează.

Așa cum am cercetat ieri împreună, Dumnezeu este un Dumnezeu personal. El dorește să aibă părtășie cu noi și noi dorim să avem părtășie cu El. El a spus: „*Să-Mi zidiți o Casă, căci vreau să umblu și să locuiesc în mijlocul vostru*”. Să deschidem Scriptura la Fapte 7. În Fapte 7 este scris că Dumnezeu nu locuiește într-o casă făcută de mână omenească. În Fapte cap. 7, Ștefan a descris întregul plan de mântuire cu poporul Israel, chiar și cu Iosif care a fost trimis și folosit de Dumnezeu ca să depoziteze hrana și apoi s-o împartă atunci când timpul se împlinește. În Fapte 7:30 este scris: „*Peste patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustiul muntelui Sinai, în para focului unui rug*”. Cine citește mai departe va observa cât de exactă a fost descrierea. „*Moise, scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai, este un pământ sfânt*” (vers. 33).

Dragi frați și surori, vă rog, vă rog să aveți respect față de Cuvântul lui Dumnezeu! Dacă n-avem respectul convenit față de Cuvântul lui Dumnezeu ce este atunci? Mai întâi trebuie să știm că Sfântul Dumnezeu vorbește cu noi și noi trebuie să fim atenți la ceea ce are El să ne spună. Mai departe, în vers. 35, este scris despre mijlocire

și îngerul care i s-a arătat în rugul de foc. Pur și simplu a relatat totul, a relatat și despre Moise, care atunci era mijlocitor între înger și poporul Israel. Vers. 38: „*El este acela care, în adunarea israeliților din pustiu, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă*”. Aici descrie evenimentele și apoi ajunge la neascultarea poporului, în mod deosebit începând de la vers. 44.

Apoi vers. 48-50: „*Dar Cel preainalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul: «Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de Casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?»*”.

Dragi frați și surori, după aceea Domnul nostru a muștrănat necredința și împietrirea inimii acelor care n-au crezut. În Fapte 7:51 Ștefan o descrie astfel: „...*«Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi»*”. Domnul să ne dăruiască, în toată plinătatea, o inimă deschisă cu un acord interior față de ceea ce a spus Dumnezeu. Am putea citi mai departe.

Să mergem direct la Cuvântul prețios, așa cum s-a citit ieri din 1 Ioan. În continuarea cap. 3 este cap. 4, de unde citim de la vers. 1: „*Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși*”. După aceea mergem imediat la vers. 4: „*Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare („este mai tare” – lb. germ.) decât cel ce este în lume*”. Vers. 6: „*Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii („duhul înșelător – lb. germ.)*”.

Până în ziua de astăzi este așa: numai cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. Ieri am amintit-o deja aici. Nouă ne este reproșat în mod oficial, că noi nu suntem ca toate celelalte biserici și biserici libere, că nu credem în „sfânta treime”, ci credem numai într-un Singur Dumnezeu. Trebuie s-o spunem: întreaga lume este în

rătăcire, așa cum a scris-o Pavel atunci. Ce am de a face eu, ca vestitor al Cuvântului, cu un crez care a fost alcătuit la peste trei sute de ani după Hristos și apostoli? Ce am eu de a face cu ceea ce au spus niște păgâni care n-au cunoscut Vechiul Testament, nu L-au cunoscut pe Dumnezeu și și-au proclamat o învățătură proprie? Ce am eu de a face cu Atanasie sau cu Arie sau cu vreunul din acești așa ziși „părinți ai Bisericii”? Eu am de a face cu ceea ce ne-a spus Dumnezeu prin Ioan, prin Petru, Pavel, cu ceea ce Dumnezeu ne-a lăsat în Cuvântul Său. Dar ce am eu de a face cu Augustin care cândva a spus ceva și care la vârsta de 16 ani era deja tată? Noi n-avem nevoie și nu avem de a face cu astfel de lucruri. Noi avem nevoie de ceea ce a fost propovăduit de la început prin aceia pe care Dumnezeu i-a pus în slujbă. Cum a putut da mărturie Pavel: *„El, care m-a pus în slujba Lui, mi-a poruncit...”*. Aceasta trebuie s-o accentuăm de fiecare dată: noi nu judecăm, noi predăm totul în mâna lui Dumnezeu ca El să judece în ziua de apoi, dar noi trebuie să propovăduim Adevărul pentru că sfârșitul trebuie să fie asemenea începutului. Noi credem că există un Singur Dumnezeu adevărat care ni S-a descoperit ca Tată în Fiul și a restituit legătura cu Sine însuși. Pentru că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Domnul și Răscumpărătorul nostru a putut spune: *„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”*. Cine citește ultimele versete din 1 Ioan 5 acela măcar acum o va înțelege.

Citim 1 Ioan 5 începând de la vers. 19: *„Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău”*. *„...toată lumea zace în cel rău”*. Aceasta sună de parcă am fi mândri de asta. Nu, nu! Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău. Cine judecă aceasta firește, acela spune: *„Oh, acesta și-a umplut gura! Pe acesta l-a luat gura pe dinainte”*. Nu, nu! Ioan a spus doar ceea ce a spus Dumnezeu. Toți aceia care sunt din Dumnezeu ascultă glasul lui Dumnezeu. *„Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău”* (1 Ioan 5:19). Acum vine acest verset puternic. *„Noi știm...”*. Nu că *„Noi ne-am gândit, poate...”!* *„Noi știm...”*. O siguranță binecuvântată că Isus este al meu, o cunoștință care vine de sus, divină. Iov a putut spune: *„Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește”*. În cele mai grele încercări prin care el a trebuit să treacă, nevasta de lângă el

împotriva lui, întreaga lui familie, tot ce era în jurul lui s-a prăbușit și totuși el a spus: „*Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește*”.

Citim încă o dată vers. 20: „*Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică*”. Așa s-a propovăduit la început și așa se propovăduiește acum la sfârșit. Dumnezeu l-a putut folosi pe fratele Branham și prin vestirea lui să aducă Biserica înapoi la început.

Să ne întoarcem la Rom. 10. Este puternic cum Duhul lui Dumnezeu l-a putut călăuzi pe acest bărbat ca să redea întregul plan de mântuire. În Rom. 10 avem o privire generală a ceea ce a hotărât Dumnezeu pentru noi și prin har a și dăruit.

Mai întâi Rom. 9:33: „*După cum este scris: «Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere: și cine crede în El nu va fi dat de rușine»*”.

Pentru unii, Piatra din capul unghiului pe care au lepădat-o zidarii; pentru ceilalți o piatră de poticnire. Și Petru a scris-o în scrisoarea lui foarte clar. Pentru unii o piatră de poticnire, pentru alții o binecuvântare. Înainte să ne întoarcem la Rom. 10 să citim din 1 Petru 2:6: „*Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»*”. Acum ni se adresează nouă; în vers. 7 este vorba de noi: „*Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut!*”. Domnul nostru a spus: „*Încredeți-vă în Dumnezeu, credeți în Mine*”. Noi am primit această încredere, noi ne încredem în Domnul, ne încredem în Cuvântul Lui, în făgăduințele Sale. Dumnezeu este vrednic de încredere. Voi, care aveți încrederea aceasta, vouă vă este dată această bogăție. Încă o dată vers. 7: „*Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului»*”.

Da, unii se bucură de aceasta, sunt zidiți și întăriți. Piatra din capul unghiului este Piatra de temelie. Cum a mărturisit fratele Branham, în predicile lui: „*Piatra de încheiere va fi pusă atunci*”. Pentru că Piatra din capul unghiului este și Piatra de temelie. În Zaharia 4 este spus că: „*Piatra de încheiere va fi pusă în mijlocul strigătelor de:*

«*Îndurare, îndurare cu ea!*»”. Dumnezeu a început și tot El va încheia. El care a desăvârșit lucrarea de creație este Același care va desăvârși lucrarea de răscumpărare. Și noi, prin har, putem avea parte de aceasta.

În vers. 8 este scris: „*Și «o Piatră de poticnire și o stâncă de cădere.» Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduși*”.

Cine rămâne în neascultare și în necredință este hotărât să se împotrivescă. Dar cine crede și perseverează în ascultare acela este hotărât să fie zidit ca piatră vie într-o Casă duhovnicească. Noi nu doar citim, ci noi putem vedea în mod personal această deosebire. Ne gândim la lucrurile pe care le-a amintit fratele Branham. Este vorba despre ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden și căderea în păcat. M-a vizitat un doctor pe strada Louise care a auzit ceea ce a spus fratele Branham despre căderea în păcat. Acest doctor, care are un birou frumos, era de părerea că el este credincios. Dar ce cuvinte a adus el pe buzele lui când s-a referit la ceea ce a spus fratele Branham despre amăgirea Evei și despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat acolo? Cu adevărat el a spus niște cuvinte josnice și s-a poticnit peste măsură.

Noi toți știm că zămislirea prin carne a adus moartea. Și că trebuie să aibă loc zămislirea prin Duhul pentru ca toată dauna să fie reparată. Noi știm că toată această istorie are o preistorie și că Dumnezeu i-a descoperit și i-a arătat toate aceste taine prorocului Său. Noi suntem foarte, foarte mulțumitori pentru aceasta. Dar acum oamenii se poticnesc de Cuvânt în necredință și neascultarea lor.

Să ne întoarcem la Rom. 10, unde avem un tablou complet al lucrurilor care se petrec în timpul nostru. Acum mă gândesc să începem de la vers. 9: „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit*”. Acesta este un mesaj adresat direct celor care încă n-au trăit o pocăință adevărată. Credința noastră trebuie să fie de la început conform Scripturii. Nu să credem ceva oarecare, ci să credem așa cum este scris aici: „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn...*”. Îl mărturisești tu ca Domn? Aceasta este descoperirea lui Isus Hristos, că nu este cineva oarecare, ci este Însuși Domnul. El a devenit Rob ca să ne dăruiască răscumpărarea: „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe*

Isus ca Domn...”. Ca Domn, El este Dumnezeu. „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit*” (Rom. 10:9). Toți aceia care o cred biblic au asigurată mântuirea. Oricine ați fi voi și oriunde ați fi, dacă voi citiți încet acest verset, îl credeți din toată inima și îl mărturisiți cu gura atunci s-a întâmplat, atunci Dumnezeu v-a dăruit har.

Citim mai departe vers. 10-11: „*Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: «Oricine crede în El nu va fi dat de rușine.»*”. Așadar la o pocăință, noi nu ne punem încrederea în niște idei bune pe care ni le propunem în gând să le înfăptuim, ci încrederea ne-o punem în Domnul, în binecuvântata siguranță că El a murit pentru noi pe crucea Golgotei pentru ca noi să primim salvarea sufletelor și iertarea păcatelor noastre.

Continuăm cu vers. 13: „*Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.»*”. Și aceasta am amintit-o deseori în acest loc. O pocăință, o întoarcere la Dumnezeu, nu are loc în tăcere. Cine va chema Numele Domnului. „*Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi (mântui), iar tu Mă vei proslăvi!*” (Ps. 50:15). Așadar să chemăm Numele Domnului și mântuirea ne este asigurată.

Dragi frați și surori, acum vine mai mult. Vers. 14: „*Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?*”. Așadar mesajul trebuie să fie propovăduit: „*Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură*”.

Vers. 15: „*Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!»*”. Așadar, trebuie să fie propovăduit. Ultimul mesaj trebuie propovăduit pe întregul pământ. Cum pot crede oamenii ceea ce a făgăduit Dumnezeu dacă Cuvântul nu le este propovăduit? Lucrul cel mai important în această epocă de timp este ca întregul plan al lui Dumnezeu, cu toate făgăduințele, să fie propovăduit întregii omeniri, pentru ca oamenii să poată crede. Dacă ei nu aud, atunci ei nici nu pot crede; ce să creadă? De aceea mesajul trebuie propovăduit.

Continuăm cu Rom. 10:16: „*Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: «Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?»*”. Așadar nu numai un mesaj, ci trebuie să accepți, să crezi ceea ce are Dumnezeu să ne spună.

Vers. 17: „*Astfel, credința vine în urma auzirii (mesajului); iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*”. Totul trebuie fundamentat pe Cuvânt, totul trebuie să fie în conformitate cu Cuvântul. Acesta este harul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu de la început ca noi de fiecare dată să ne întoarcem la Cuvânt și să spunem ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Cu privire la ceea ce am cercetat ieri din 2 Cor. 6, haideți să citim din 2 Cor. 7:1 și apoi vom vedea cum ne va călăuzi Duhul lui Dumnezeu. Din 2 Cor. 6 am văzut ieri că mesajul, chemarea afară, separarea trebuie să aibă loc, pentru ca Dumnezeu să poată locui în mijlocul nostru, pentru că nimic necurat nu poate fi confirmat înaintea Lui. Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Aceasta nu merge! De la început Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric și așa va și fi până la sfârșit. Nu există niciun amestec. Există doar două lucruri. Unul este Cuvântul. Fiul omului a semănat sămânța bună. Toți aceia pe care El i-a chemat să propovăduiască Cuvântul Lui, ei seamănă sămânța bună. Și toți aceia care vin cândva în urma Lui, ei seamănă propriile lor răstălmăciri. Îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima. Aceasta n-o spunem ca să ne înălțăm, o spunem cu o inimă mulțumitoare: până în ziua de astăzi n-am dat mai departe nicio explicație, nicio răstălmăcire, ci am auzit Cuvântul original, l-am crezut din toată inima și l-am propovăduit.

După 2 Cor. 6 urmează 2 Cor. 7. Începem cu 2 Cor. 7:1: „*Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu*”. „*Voi poporul Meu, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic*” (2 Cor. 6:17-18). „*Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și*

a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1).

Este atât de puternic cum Dumnezeu S-a gândit la tot. În Rom. 8 totul este atât de frumos rânduit și redat. Aici avem enumerarea lucrurilor pe care Dumnezeu ni le pune în fața ochilor noștri. Noi știm că pentru tot ceea ce Lui nu-i place, El ne dăruiește și har ca să-I dăm dreptate și să corectăm, pentru ca astfel să-I fim plăcuți și ceea ce El a pregătit pentru noi să se și poată întâmpla.

Rom. 8 începând de la vers. 9: *„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”.*

Frați și surori, noi trebuie să facem diferența între nașterea din nou, prin Duh și Cuvânt, și umplerea cu Duhul Sfânt. Una este nașterea din nou, una este viața nouă pe care Dumnezeu o lucrează în noi și alta este umplerea cu Duhul Sfânt, pentru ca noi, ca Trup al lui Hristos, să fim așezați împreună, așa cum este scris în 1 Cor. 12: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup”.*

Așa citim aici mai departe în Rom. 8:10-11: *„Și dacă Hristos este în voi...”*. Dacă cu adevărat Hristos locuiește în voi. Nu doar vă vizitează sau trece câteodată pe la voi. *„Și dacă Hristos este în voi (,,Dacă cu adevărat Hristos locuiește în voi” – lb. germ.), trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii...”*.

Hristos locuiește în noi. Hristos în noi nădejdea slavei. Aici avem o legătură cu Cuvântul prin Duhul lui Dumnezeu. Este lucrarea lui Dumnezeu de la început: iertarea, harul și mântuirea. Este lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu în noi, pentru ca El să poată locui în inima noastră, prin Duhul Sfânt. Atunci nu mai este forțarea noastră proprie, ci este Duhul lui Dumnezeu care trăiește și lucrează în noi.

Vers. 11: *„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, locuiește în voi...”*. Ieri noi am citit și am auzit ceea ce este scris: *„Eu vreau să umblu și să locuiesc în mijlocul vostru, vreau să fiu Dumnezeul vostru”*. *„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe*

Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi". Lăudat și cinstit să fie Domnul care împlinește acum lucrarea Lui deplină. De la pocăință, naștere din nou, umplere cu Duhul Sfânt, El ia locuință în noi, pentru ca noi să putem ține pasul, să putem crede din toată inima și să avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum.

Mergem puțin înapoi la Rom. 7:7: „*Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»*”. Nu vrem să citim prea mult. Legea a fost necesară pentru ca să li se arate oamenilor starea lor decăzută. Fără Lege niciodată n-ar fi putut avea loc salvarea și harul. Legea ne-a judecat în toate încălcările noastre. Dar harul ne-a eliberat și Însuși Domnul a intrat cu Sângele Său în Locul preasfânt ceresc și a luat asupra Lui tot ceea ce ne-a judecat și osândit pe noi. Vina păcatelor noastre a fost pusă asupra Lui, așa cum cântă un poet de cântare. „Am fost curățat de vina păcatului și voi intra în bucuria Lui, voi lăuda veșnic pe Răscumpărătorul meu”.

Să nu discutăm despre Lege. Noi doar recunoaștem că Dumnezeu a călăuzit lucrurile așa, ca noi să fim convinși de păcat, pe baza lucrurilor pe care El le-a stabilit în Legea Lui: „*«Să nu...!», «Să nu...!», «Să nu...!»*”. Noi toți am încălcat Legea. Iacov scrie: „*Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: «Să nu preacurvești», a zis și: «Să nu ucizi», «Să nu minți», «Să nu furi»*” (Iac. 2:10-11). Așadar noi cu toții am căzut sub sentință și cu toții am fost eliberați. Dacă păcatul vostru este roșu ca sângele să se facă alb ca zăpada. Dumnezeu a făcut aceasta cu noi și în noi. Vă rog, primiți-o odată prin credință!

Din Rom. 7 citim direct din vers. 24-25 unde este scris: „*O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel, dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământescă, slujesc legii păcatului*”. Foarte puternic!

Noi toți suntem încă pe pământ. Să fim sinceri! Noi toți trebuie să rămânem limpezi la minte. Toată viața pământească, fie în familie, fie în căsnicie, fie la serviciu, decurge într-un domeniu pământesc, dar oriunde am fi, noi rămânem copii ai lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu nu fac lucruri de care ceilalți se împiedică. Ei rămân treji și veghetori în toate domeniile, dar în inimă sunt în legătură directă cu Dumnezeu.

Cu acest Cuvânt din Rom. 7 ne putem întoarce direct la Rom. 12 unde ne este arătat foarte clar. Rom. 12 de la vers. 1: *„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”*.

Trupul nostru să fie un Templu al Duhului Sfânt. Dumnezeu vrea să-Și confirme Cuvântul Său prin noi, să-Și trăiască Cuvântul Său, să-Și împlinească făgăduințele prin noi. De aceea aici ne este dat îndemnul ca să punem la dispoziția Domnului trupurile noastre ca o jertfă vie și să-I slujim în Duhul.

Vers. 2: *„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”*.

Cât de prețios este Cuvântul lui Dumnezeu! Nu doar să auzi mesajul; mesajul are un conținut. Dumnezeu ne-a dăruit așa mari cadouri, ca în nicio altă perioadă de timp din ultimii două mii de ani. Să fim sinceri, ceea ce a descoperit Dumnezeu apostolilor, ei au scris-o pentru noi, așa cum am citit-o ieri din epistola lui Petru privitor la ceea ce a spus Pavel. Dumnezeu a știut sfârșitul înaintea începutului. Mai ales făgăduința din timpul nostru, pe lângă care nu trece nicio cale. Dumnezeu este doar în Cuvântul Său, iar Cuvântul Său este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Așadar să luăm la inimă și Cuvântul din Rom.12. Să-I dedicăm întreaga noastră viață pentru ca El să intre în dreptul Său cu noi toți; și El va și ajunge la dreptul Său cu noi.

Acum mergem la trei versete care privesc viața personală, din Rom. 14:4 unde este scris: *„Cine ești tu, care judeci pe robul altuia?”*

Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea”.

Nimeni să nu-și facă gânduri cu privire la celălalt. Nu trebuie s-o faceți! Dacă vreți s-o faceți, atunci faceți-o doar în rugăciune, dar nu în conversații cu alții despre altcineva. Noi deseori am spus aceasta: să nu vorbim unii despre alții, ci să vorbim unii cu alții și atunci doar în cazul în care s-a întâmplat ceva. Dacă nu, atunci lăsăm pe fiecare în mâna Domnului. „*Cine ești tu, care judeci pe robul altuia?*” („Cum poți tu să judeci pe robul altuia?” – lb. germ.) *Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea”.*

Dragi frați și surori, dacă mă uit în urmă la cei șase zeci de ani care au trecut și la cei cincizeci de ani, atunci vă pot spune doar un lucru: Dumnezeu S-a ținut de Cuvânt, a ținut brațul Său asupra Cuvântului Său; că noi mai suntem aici și mai purtăm Cuvântul Său. Dumnezeu este credincios. Ceea ce a spus El se împlinește.

Citim din Rom. 14:7-10: „*În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine și nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului...*”. Noi suntem proprietatea Domnului. Puternic! Minunat! Apoi vers. 9-10: „*Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste cei morți, și peste cei vii. Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos”.*

Vă rog să luăm la inimă și aceasta! Să nu disprețuim pe nimeni. Gândește-te la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine, mulțumește-I lui Dumnezeu și lasă pe fratele și pe sora ta în pace. Ceea ce au făcut ei o vor aduce înaintea lui Dumnezeu și ei vor fi iertați exact așa cum tu, la rândul tău, ai primit iertarea. Nimeni nu trebuie să se așeze pe scaunul de judecător și să judece pe fratele lui. Deseori am spus aceasta, există doar cele cinci slujbe, de: apostol, proroc, păstor, învățător și evanghelist. Nu există o a șasea slujbă, nu există slujba de judecător. Duhul Sfânt vine peste noi și ne convinge, nu pentru altul, ci te convinge pe tine, și apoi pe tine te călăuzește la pocăință. Nu te

călăuzește pentru celălalt, ci pe tine, pe tine, pe tine te aduce înaintea Feței lui Dumnezeu. Acolo în Fața Lui ne uităm în oglindă și în aceasta ne vedem pe noi înșine și-I mulțumim Domnului pentru aceasta, că El a dăruit har tuturor. Unora viața le merge fără nicio frecare. Alții însă trec prin încercări. Tu nu ești în starea celuiălalt. De aceea să rămâi acolo unde ești. Nu judeca, nu disprețui și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru iertare și pentru har!

Din Rom. 14 citim vers. 13: *„Să nu ne mai judecăm, dar, unii pe alții, ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire”*.

Iubiților, în Cuvântul lui Dumnezeu ni s-a spus totul. S-o spunem încă o dată ca un cuprins al celor spuse. Ultimul mesaj, Evanghelia deplină este propovăduită așa cum a fost propovăduită la început. *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”* (Fapte 2:38). Oricine crede din inimă că păcatele lui sunt iertate – nu prin botez vor fi iertate, ci prin Sângele noului Legământ sunt iertate – aceluia îi sunt iertate. Botezul este confirmarea că păcatele noastre au fost iertate. Aici trebuie să citești exact toate versetele biblice; la botezul lui Pavel scrie ca păcatele lui să fie iertate prin faptul că a chemat Numele Domnului. Nu în botez, ci prin faptul că a chemat Numele Domnului. Este foarte important ca la fiecare temă să citești fiecare verset biblic; un verset îl completează pe celălalt și în final avem o privire de ansamblu a temei respective. Așadar Evanghelia care a fost propovăduită la început este vestită acum la sfârșit.

Și astăzi, toți aceia care doresc să fie botezați, vă rog, mai întâi să vă pocăiți din inimă, să vă pară rău de încălcările voastre, să vă pară rău de viața voastră păcătoasă și să vă recunoașteți starea voastră pierdută. Eu sunt judecat, am primit sentința, dar Domnul m-a primit, m-a vindecat, Și-a vărsat Sângele, m-a iertat, sunt împăcat, eu primesc această împăcare, prin har. La Dumnezeu totul are o evoluție, de la început. Și diferitele trăiri mântuitoare pe care noi, prin har, am avut dreptul să le trăim. Să se întâmple ca nu un păcătos uscat să fie scufundat în apă și să fie scos din apă un păcătos ud, ci să avem în noi o siguranță mântuitoare. Spun aceasta pentru toți aceia care doresc să se

lase botezați. Când veți veni în față eu mă voi ruga pentru voi pentru ca voi să primiți această siguranță mântuitoare, prin har, pentru ca nimeni să nu-și facă gânduri, ci printr-o credință deplină să poată merge la botez și să știe că botezul este legământul unei conștiințe curate înaintea lui Dumnezeu. Să primiți iertarea și harul și în felul acesta să fiți dedicați Domnului. Noi care am murit împreună cu Hristos, am fost îngropați împreună cu El. Și așa cum El a înviat dintre cei morți, tot așa și noi, prin puterea învierii, am fost chemați la o viață nouă și am fost hotărâți de Dumnezeu pentru aceasta. Îi mulțumim Domnului pentru răscumpărarea isprăvită.

O amintim și o accentuăm încă o dată: Dumnezeu ne-a dăruit har în acest timp să putem ieși din toate răătăcirile, să auzim, să primim și să credem ultima chemare, ultimul mesaj. Și aceasta noi am luat-o la inimă: „Cum să audă, numai dacă este un propovăduitor? Cum să fie un propovăduitor fără ca el să fie trimis pentru aceasta? Noi trebuie și de fiecare dată avem dreptul s-o exprimăm cu o siguranță interioară: chemarea care a fost dată lui Moise și tuturor prorocilor a fost minunată, dar astăzi noi suntem interesați de ceea ce se întâmplă în timpul nostru.

Așa cum am amintit ieri, nu doar să vorbim de perioada de timp 1933-1946 în care s-au întâmplat multe lucruri. O amintesc și aceasta ca să știm: fratele Branham a fost și el doar un om. Soacra lui l-a oprit să meargă să vestească Cuvântul penticostalilor și a dat penticostalilor un cuvânt foarte nefolositor. Fratele Branham pur și simplu s-a retras. Apoi a venit anul 1937 când fluviul Ohio a inundat împrejurimile, nevasta lui a fost chemată Acasă, fiica lui a fost chemată Acasă și Domnul a vorbit puternic, puternic cu el. Și el a trebuit să treacă prin adâncimi grele, prin încercări neobișnuite. Dar apoi a venit 7 mai 1946 când Îngerul Domnului i s-a arătat în lumină în camera lui și i-a spus: „Eu sunt trimis din prezența Dumnezeului atotputernic ca să-ți dau însărcinarea”. Îngerul i-a spus în detalii ce se va întâmpla în slujba lui, cum el, cu mâna lui stângă va lua mâna dreaptă a pacientului și cum boala acestuia îi va fi arătată pe mâna lui; i-au fost spus toate detaliile care erau în legătură cu însărcinarea divină dată lui, cu slujba lui. Apoi cuvintele: „Dacă tu vei vesti Cuvântul în așa fel ca oamenii să te creadă, atunci nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici măcar

cancerul”. Cei mai mulți bolnavi pe care fratele Branham i-a întâlnit în slujba lui, au fost bolnavi de cancer. Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul și vindecarea divină s-a exprimat cu autoritate.

Dar despre ce este vorba astăzi? Astăzi este vorba ca atenția noastră să fie direcționată spre mesaj, la Cuvântul care a fost propovăduit la început, ca același lucru să se vestească și acum. Cât de des a spus fratele Branham: „Mesajul ceasului este înapoi la Cuvânt, înapoi la început, înapoi la ceea ce au învățat apostolii, prin însărcinarea Domnului!”. Suntem pur și simplu mulțumitori că nu practicăm un cult omenesc unui bărbat al lui Dumnezeu, că nu am ridicat un vițel de aur și nu dansăm în jurul vițelului. Cu tot respectul divin, noi am acceptat și am primit ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Noi credem ceea ce a trăit și i-a fost spus fratelui Branham în 11 iunie 1933: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, așa tu vei fi trimis cu un mesaj care va merge înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos”. Fratele Branham a repetat aceasta de optsprezece ori. Pentru mine este suficient și eu sunt mulțumitor lui Dumnezeu. Așadar nu doar perioadele din 1933 până în 1946 sau din 1946 până în 1965. Noi putem avea parte prin har de ceea ce Dumnezeu a făcut în acești ultimi 50 de ani pe întregul pământ. Și aceasta noi am amintit-o în acest loc de nenumărate ori. După deschiderea pecetilor fratele Branham n-a mai făcut nicio călătorie misionară, ci a predat totul în brațul lui Dumnezeu. El și-a împlinit însărcinarea și, începând cu deschiderea celor șapte peceti, a fost spus tot ceea ce Dumnezeu a avut să ne spună. Dumnezeu n-a uitat nimic să ne spună.

O mai repet o dată: Harul nemărginit este că putem încadra totul biblic, viețile noastre le putem încadra biblic, ne lăsăm încadrați în Cuvânt și rămânem în Cuvânt, pentru că este scris: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*”. Noi putem accepta și primi prin credință tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Și vom trăi totul, până la ploaia târzie, ultima lucrare supranaturală a lui Dumnezeu, care se va finaliza prin învierea celor adormiți în Hristos și răpirea noastră. Transformarea trupurilor noastre va avea loc. Dumnezeu are un plan de mântuire pe care îl desfășoară acum. În ziua mântuirii El ne-a ajutat. Lui, Singurului, adevăratului Dumnezeu Îi dăm

toată cinstea, slava și închinarea. Îi mulțumim pentru tot, Îi mulțumim pentru Sângele noului legământ, Îi mulțumim pentru scumpul și prețiosul Său Cuvânt, Îi mulțumim pentru Duhul Lui care ne călăuzește în tot adevărul. Lui, atotputernicului Dumnezeu Îi dăm toată cinstea și lauda în vecii vecilor, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Să ne ridicăm, să cântăm cântarea „Așa cum sunt”. Cine dorește să vină în față la altar atunci să vină la altar, cine vrea să-și dedice viața lui Domnului, dedicați-o dragilor. Fie ca aceasta să fie ziua pe care Domnul a făcut-o pentru tine, pentru mine, pentru noi toți, ca să plecăm din acest loc cu binecuvântarea deplină. Noi putem să-L acceptăm și să-L primim pe Dumnezeu acolo unde suntem. Dumnezeu este omniprezent. Acum îi rugăm pe toți aceia care doresc să facă botezul să vină mai întâi în față la altar. Voi toți care doriți să primiți botezul veniți acum în față.

Noi toți putem cânta. „Aleluia!” este același în toate limbile. Câteodată în interiorul meu mă cuprinde o adâncă mulțumire că noi ne putem aduna împreună în acest loc din atâtea popoare și limbi, încât aș dori ca frații să-și înalțe rugăciunea mulțumirii la tronul lui Dumnezeu, în limba lor. Dumnezeu i-a dat făgăduința lui Avraam: „*În tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului*”. Acum ne gândim la Is. 42, la Is. 49: „*să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*”. Nu numai Israelul, ci toate neamurile, toate popoarele sunt incluse în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Dumnezeu a început cu Israelul și va încheia cu Israelul și-Și va îndeplini planul Său de mântuire. Cu adevărat noi putem să predăm totul Lui.

Acum încă un cuvânt adresat tuturor acelor care au nevoie de vindecare. În al doilea sau al treilea rând este sora noastră Keck care a trăit o vindecare minunată. Ea ar putea veni în față și să dea mărturie: ce s-a întâmplat cu durerile de spate, de coloană, ce efecte a avut asupra piciorului ei drept. Medicii nu mai știau ce să facă. Ea nu mai putea și nu mai știa ce să facă din cauza durerilor. Ea a folosit un cuvânt pe care nu dorim să-l repetăm. Dar îndoiala a venit peste ea; se poate întâmpla aceasta când nu știi ce să faci mai departe. Apoi, după ultimul sfârșit de săptămână a venit în birou fratele Willy Keck și mi-a spus-o. A fost cu

adevărat spontan ce mi-a venit în inimă: „Spune-i să meargă la sora Gherda Keck”. I-am dat untdelemn și i-am spus: „Citește Isaia 53 de la vers. 1 și citește Iacov 5 de la vers. 14. Unge-o pe sora Gherda cu untdelemn și pune mâinile peste ea” și s-a întâmplat. Ridică mâna dacă este așa! Dumnezeu a confirmat Cuvântul Său pe loc. Prindeți curaj, încredeți-vă din nou, luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt! În rănile Lui suntem vindecați.

Acum un cuvânt adresat dragilor noștri frați care doresc să facă botezul. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze. Voi credeți din inimă că Dumnezeu v-a acceptat și v-a primit, că voi sunteți proprietatea Lui, că vina și păcatul vostru sunt iertate și voi doriți să încheiați legământul unei conștiințe curate cu Dumnezeu. Domnul să vă binecuvânteze și să fie cu voi! Haideți să ne rugăm pe scurt.

Mare Dumnezeu, Îți mulțumim din toată inima. Noi vedem că Tu chemi afară din toate popoarele, din toate limbile. Doamne, binecuvântează pe frații noștri, binecuvântează pe surorile noastre, mai ales pe fratele nostru care este aici în scaunul cu rotile care a avut un accident îngrozitor și este paralizat. Iubite Domn, la Tine totul este posibil, totul este posibil, totul este posibil. Doamne, confirmă Tu Cuvântul Tău în viața lui. Dumnezeule mare, Tu prin credință ne-ai întărit. Mă rog pentru toți aceia care au rugăciuni deosebite, care au încercări și necazuri. Vă rog să nu plecați acasă! Acum noi ne vom ruga împreună, ne vom încrede cu toții în Domnul și credem că El va face totul bine. Doamne, atotputernicule Dumnezeu, binecuvântează pe toți frații mei, pe toate surorile mele. Cuvântul Tău este adevărul. Răscumpărarea, salvarea, vindecarea sunt o realitate. Îți mulțumim că Tu Îți confirmi Cuvântul Tău. Fie ca toți care plâng să fie mângâiați, toți care suferă, oricare ar fi suferința lor, dăruiește har, o, Doamne, pentru că va mai fi doar o perioadă scurtă de timp și atunci va veni Cel ce trebuie să vină. Nu mai trebuie să-L așteptăm prea mult.

Iubite Domn, fie ca și acest sfârșit de săptămână să fi ajutat pregătirii. Ție, atotputernicului Dumnezeu Îți mulțumim. Binecuvântează-i pe toți frații și surorile mele din toate popoarele, limbile și națiunile. Binecuvântează pe frații mei din Kinshasa, de peste tot, binecuvântează de aproape și de departe. Dăruiește-ne har. Îți

Încredințăm totul și sfârșitul acestui an. Și dacă ne permiți să trăim un nou an atunci totul este har. Îți încredințăm totul și viețile noastre. Vrem să rămânem în harul Tău. Fii cu noi! Ridică-Ți Fața Ta peste noi, dăruiește-ne pacea și binecuvântarea Ta. Fie ca dragostea lui Dumnezeu, care este mai presus ca orice pricepere omenească, să îndrume inimile și gândurile noastre în Isus Hristos, Domnul nostru. Fie ca dragostea să fie legătura divină desăvârșită, să lege Trupul lui Hristos, să ne adune împreună. Așa cum în ziua Cincizecimii sufletele au fost aduse împreună și dedicate Domnului tot așa și noi, împreună cu Tine și unii cu alții să fim legați. Fiecare să privească pe celălalt mai presus de el însuși.

Ție atotputernicului Dumnezeu Îți mulțumesc pentru Cuvântul Tău sfânt și scump pe care Tu ni l-ai descoperit. Noi credem fiecare Cuvânt și-Ți mulțumim din toată inima pentru el. Aleluia! Tot poporul să spună „Aleluia!”, tot poporul să spună „Amin”. Împreună spunem „Maranata!” Maranata! Vino în curând Doamne Isuse! Doamne Isuse, Mireasa Ta se pregătește. Lăudat și cinstit să fie minunatul, sfântul și prețiosul Tău Nume Isus! Amin. Fie ca Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze și să fie cu voi! Suntem mulțumitori pentru acest sfârșit de săptămână. Cu adevărat pretutindeni Dumnezeu deschide inimi și uși astfel ca ultimul mesaj să fie adus.

Fiți dedicați Domnului. Voia Lui se se împlinesc. Să-I mulțumim încă o dată Lui, ca cu adevărat să fim aduși înapoi la început. Amin.